

วิญญาณครูแนะแนวเข้าสิง

นำเสนอเมื่อ : 11 ธ.ค. 2551

จิตวิญญาณของความเป็นครูแนะแนว

จิตวิญญาณของความเป็นครู สิ่งข้าพเจ้าใฝ่ฝันที่จะเป็นมาตั้งแต่วัยเยาว์คือ อาชีพครู อาจเป็นเพราะมีใครหลายคนบอกว่าข้าพเจ้าชอบเด็ก รักเด็ก

เอาใจใส่เอื้ออาทรกับเด็กทุกคนไม่ว่าเขาเหล่านั้นคือใคร

ข้าพเจ้ายังจำเหตุการณ์ครั้งนั้นได้ดี

ที่เจอกับเพื่อนได้ไปใช้บริการของโรงพยาบาลแห่งหนึ่งย่านฝั่งธนบุรี

ซึ่งเป็นโรงพยาบาลที่มีคนมาใช้บริการเป็นจำนวนมากระหว่างนั่งรอพบแพทย์ มีเด็กคนหนึ่ง

แต่งชุดนักเรียนชมพูอมส้มเข้ามายืนเหมยงมอรอัจหวะที่จะมาขายสินค้าบางอย่าง ข้าพเจ้ามองดูเขาแล้วคิดว่า

ช่วงเวลาแบบนี้เด็กตัวเล็กๆคนนี้น่าที่จะได้เรียนหนังสืออยู่ที่โรงเรียน

ทำไมเขายังคงต้องมาเร่รอนอยู่อย่างนี้ ?

สอบถามเพื่อนซึ่งเขาใช้ชีวิตอยู่ในเมืองหลวงมานานว่าทำไม? เพื่อนบอกว่าอย่าไปใส่ใจ ชีวิตในกรุงเทพฯก็เป็นแบบนี้แหละ และขุดหัวไปเขาห้องนำไป ข้าพเจ้ามองไปที่เขา ความเวทนาสงสารเกิดขึ้นท่วมท้นใจข้าพเจ้า ถ้าเป็นนักเรียนตัวน้อยๆในโรงเรียน

ของข้าพเจ้าล่ะ? ข้าพเจ้าจะช่วยเหลือเขาได้อย่างไร ?

และดูเหมือนเขาจะอ่านสายตาข้าพเจ้าออกเขาเดินตรงดิ่งมาที่ข้าพเจ้าเพียงคนเดียว

ทั้งๆที่บริเวณนั้นมีคนนั่งรอพบแพทย์เป็นจำนวนมาก เขาเสนอขายสินค้าให้กับข้าพเจ้า

หลังจากได้สนทนาซักถามถึงเหตุผลความเป็นมาแล้ว(ซึ่งอาจไม่ใช่ความจริง)

ข้าพเจ้าได้ช่วยซื้อสติ๊กเกอร์สำหรับติดรถยนต์ที่เขาขายจำนวนสองแผ่น ซึ่งมีราคาแพงกว่าท้องตลาดทั่วไปสองเท่า

เพียงเพราะเขาบอกว่าถ้าขายได้สองแผ่นเขาถึงจะได้ไปกลับเรียนหนังสือ(ขณะนั้นข้าพเจ้ายังไม่มีรถยนต์

)พฤติกรรมแบบนี้เพื่อนบอกว่าเป็น“วิญญาณครูแนะแนวเข้าสิง” ซึ่งมีมากมายหลายครั้ง

โดยแท้จริงแล้วข้าพเจ้าเป็นครูแนะแนวที่ไซ้ไม่ได้เลยตามหลักการของครูแนะแนว เช่น

แทบทุกปีในวันแม่ที่ข้าพเจ้าจะได้ขึ้นไปบนเวทีเพื่อเป็นตัวแทนของแม่ ให้กับเด็กๆ

และข้าพเจ้าจะร้องไห้จนเป็นน้ำหูน้ำตาเมื่อนักเรียนเขามากราบ กอดและร้องไห้ แล้วบอกว่า “หนูรักคุณครู”

เหตุผล เพราะว่าข้าพเจ้ารู้สึกสงสาร เวทนาลูกศิษย์ ที่แทนที่เขาคouldได้กอดแม่ ได้พูดว่า รักแม่ กับแม่ในวันแม่ แต่ต้องมากอดครูแทน (ซึ่งการร้องไห้

ไปกับนักเรียนเป็นสิ่งที่คุณครูไม่ควรทำ)

และข้าพเจ้าเองไม่เห็นด้วยกับการจัดกิจกรรมแบบนี้มันเหมือนไปตอกย้ำเขาอยู่ตลอดเวลาทุกๆ ปี

และมีนับครั้งไม่ถ้วนครั้งที่ข้าพเจ้าใส่ใจที่จะซักถาม และให้ความช่วยเหลือเมื่อพบเห็นเด็กที่กำลังอยู่ในวัยเรียน กำลังทำงานหรืออยู่ในสถานที่ ที่ เด็กๆ

อย่างพวกเขาไม่ควรอยู่ จนเพื่อนพากันส่ายหน้า ในพฤติกรรม“วิญญาณครูแนะแนวเขาสิ่ง”ของข้าพเจ้าหากเป็นช่วงเวลาที่ต้องรีบเร่ง ข้าพเจ้าจะบอกว่า เดี่ยวนะ ...เดี๋ยวก่อน... ขอถามเขาก่อน... และมีอีกหลายครั้งหลายคราที่ข้าพเจ้ากลั้นน้ำตาไม่ไหวร้องไห้ไปกับเด็ก ซึ่งเป็นสิ่งที่ครูแนะแนวไม่ควรทำ(อีกแล้ว) เพราะอะไรนะหรือ ? ก็เด็กอายุ 8 ขวบ พ่อแม่เสียชีวิตด้วยโรคร้าย เผชิญชีวิตอยู่ตามลำพัง ญาติพี่น้องก็ไม่อยากเลี้ยงดูเพราะไม่มีสมบัติให้

ผลักกันไปดันกันมา จนเด็กมีพฤติกรรมก้าวร้าว เพราะรู้ว่าไม่มีใครรัก มันไม่ใช่ความผิดของเด็กเลย ผู้ใหญ่ต่างหาก ที่ทำให้เขาต้องมีพฤติกรรมแบบนี้ ความรัก ความอบอุ่นในครอบครัว เป็นพื้นฐานที่สำคัญที่สุดสำหรับเด็กและเยาวชน ผู้ที่จะเป็นกำลังสำคัญของชาติในอนาคต หากครอบครัวขาดความอบอุ่น ขาดความรักและการดูแลเอาใจใส่ ก็ส่งผลต่อพฤติกรรมในทางที่ไม่ดีต่างๆของเด็กและ จะติดตัวไปจนเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ข้าพเจ้าจึงสัญญากับตัวเองว่าจะเป็นครูที่ดีของเด็กๆ จะช่วยดูแล ให้ความรัก ความอบอุ่น โอบอุ้มเขาให้พวกเขามีรักความอบอุ่นและมีความสุขตลอดชีวิตความเป็นครูของข้าพเจ้า...../ครูเยาวรัตน์